

Valge betooni ajatu elegants

Mida päikeselisemaks ilmad muutusid, seda pimestavamalt hakkas Tallinnast Piritale ja sealt ikka edasi Viimsi poole sõites silma jääma porivälja mudakuhilate vahelt kerkiv helevalgest betoonist õhuline konstruktsioon. Lähemal uurimisel selgus, et tegu on arhitekt Meelis Pressi projekteeritud TTP-Ehituse uue büroohoonega, mis toob sealsesse elurajooni uue funktsiooni ning loodetavasti ka elavdab seda, rikastab aga igal juhul.

Tekst: Urmas Oja Fotod: Anu Vahtra

Merivälja tee on lai, aga auklik. Ega seal rooli taga teedefektide vahel säästlikult vigursõitu tehes aega ümbrust jälgida eriti ole. Küll aga tuleks hoog maha võtta, kui kaasreisijad huvitavale heledale, läbipaistvale majale osutavad. Hoone ei ole suur, üksnes kolmekordne, teepoolses osas isegi vaid kahekordne. Kuid astmeline see maja siiski ei ole.

Valge betoon ja rohekat tooni ohtrad klaaspinnad tekitavad viljastava kontrasti. Praegu, niiskes kevades, tõuseb hele puhas rajatis veel lehtimata hallide ja tumedate puude ning sopakuhilatemudamägede vahelt otsekui ereda kevadtervitusena taevasse. Nagu püüdluks kogu hoone monoliitsena päikese poole, et usinad töömehed siseviimistlustöödega alustada saaksid.

Maja ilme on klassikaline ja mo-

dernne samal ajal. Põhimõtteliselt on kolmeks liigenduv fassaad sümmeetriline: Merivälja tee pool kahekordne katuseterrassiga maht ja eramurajooni pool kolmekordne plokk, mille vahel taandub, hoovi (õigemini tulevase parki) poolt aga eendub, klaasist vestibüül, moodustades peaukse ette paraadse miniväljaku.

Kui seesama hoone oleks kuus korda suurem, sobiks ta oma kohatise, kergelt metafüüsilise minimalismi ja huugava jõulisusega mõne tugeva partei peahooneks. Praegu valmistatakse seda ette TTP-Ehituse kontoriruumideks. Infotahvilil seisab tärminina küll juba mulluse aasta detsember, kuid on kohe mõnus vaadata, kuidas ehitus venib. Tekib lapselikult petlik tunne, et ehk tehakse tööd sellevõrra põhjalikumalt ja kvaliteetsemalt. Ehk tehaksegi.

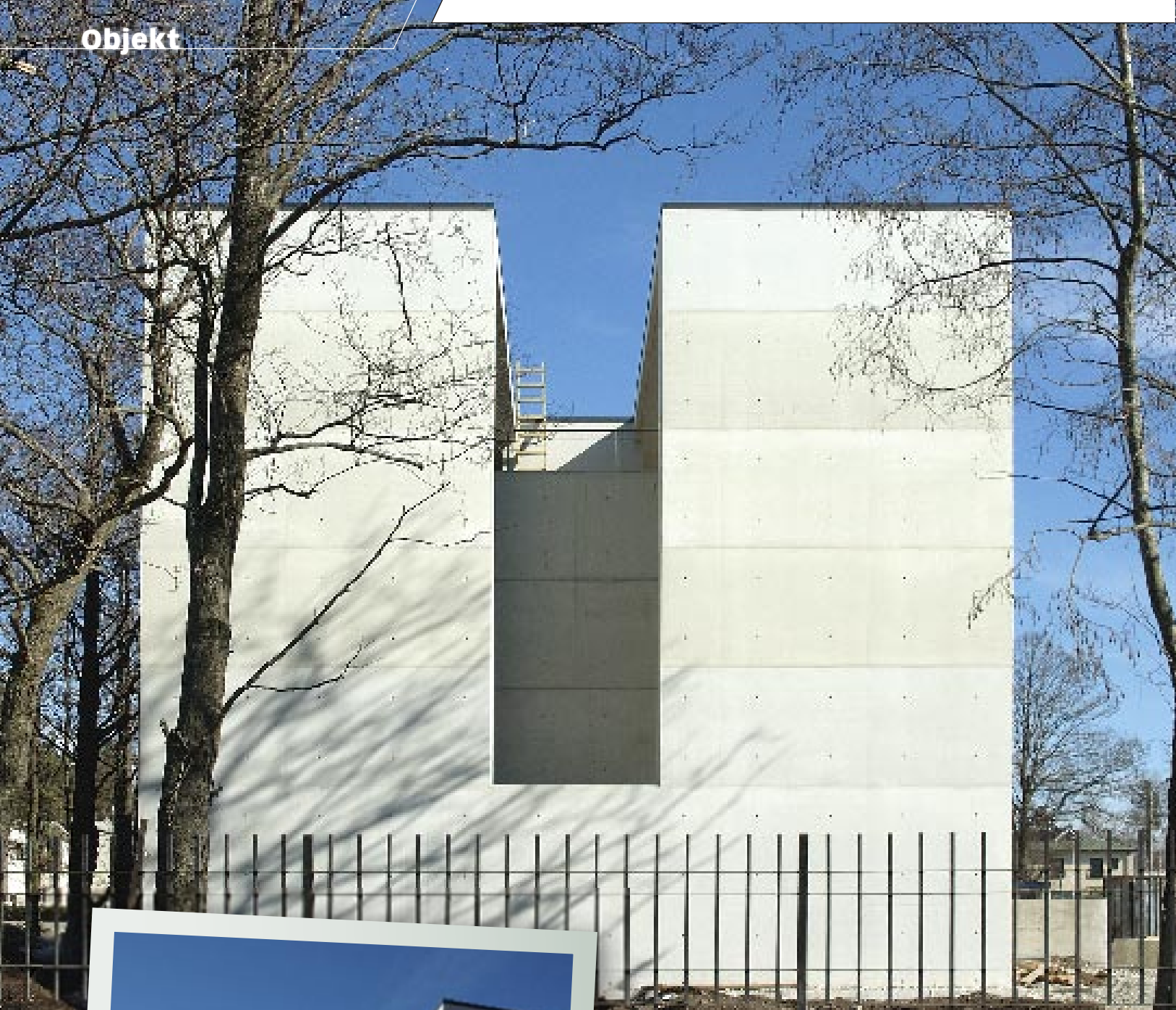
Betoonivalu näib selle maja juures puhas ja kvaliteetne olevat. Eri valamisjärkudest tekkinud triibud jaotavad hoone betoonkehandi justkui kükloobilisteks kunstkivideks või paneelideks. Korrapärane aukudevõrgustik muudab materjali ehtsaks ja mõjub tänapäevase dekoorina. Hoone arhitektuur sugereerib suursugusust, olgugi et tegu pole kaugeltki palee mõõtu, vaid üsna väikese majaga.

Kergeks ja õhuliseks muudab hoone, mille võinuks vabalt tavapärase risttahukana projekteerida, teda justkui ümbritsev ja lõpetav betoonlint. Selle algus on tõenäoliselt kusagil maasügavuses, kulgeb sealt maja maapoolset seinu mööda üles ja saab kolmekorruselise mahu katuseks. Vestibüüli plokist edasi hargneb betoonpaal kaheks ning suubub merepoolses otsas taas üheks koondununa maa sisse.

Sisselõige kahekordse hooneosa kohal katuses ja otsaseinas annab katuseterrassile valgust ning muudab hoone visuaalselt keerulisemaks, mängulisemaks ja õhulisemaks. Vähe on maju, millel on nii selgelt kaks otsaseina: üks n-ö majamahu sein, teise kihi tekitab aga hoonet emav betoonpind.

Sellel hoonel on ohtralt klaaspindu, mis tagavad hea vaate nii linnale kui alles

korrastatavasse puudetihedasse veesilmadega aeda Viimsi pool. Kontorihoone saab kindlasti valgusküllane ja avar, kuigi maja maapoolne ots on pea-aegu tumm kaunis betoonpind.

Merepoolne fassaad aga väljendab oma väikesel moel moodsa minimalistliku betoonarhitektuuri pretensioone. Eri sügavustel paistvad valged betoonpinnad, osa päikese käes säravad, osa varjus tuhmimad, püüdlevad selgelt lihtsuse ja ajatu stiili poole.

Eks näis, kuidas see hoone meil tervitatavalt aina enam populaarsust koguva betoonarhitektuuri tuleviku-pildis mõjub ja kanda kinnitab. Hetkel, kevadel, keset lirtsuvat pori ja kavala päikese all, mõjub Meelis Pressi kavandatud arhitektuur igatahes nooblit. ×